

“Con Nhà Người Ta” Đáng Ghét Nhất

Contents

“Con Nhà Người Ta” Đáng Ghét Nhất	1
1. Chương 1: Con Nhà Người Ta Là Chán Ghét Nhất!!!!	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11

“Con Nhà Người Ta” Đáng Ghét Nhất

Giới thiệu

Tên gốc: Biệt nhân gia đích hài tử tối thảo yểm liễu)Thể loại: thanh mai trúc mã, thâm tình phúc hắc công x khổ bức t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-nha-nguoi-ta-dang-ghet-nhat>

1. Chương 1: Con Nhà Người Ta Là Chán Ghét Nhất!!!!

Tôn Tường từ lúc nhỏ cho đến lớn, mỗi ngày rời giường đều niệm một lần, ngủ niệm một lần.

Nghe nói mỗi người trước đây đều gặp một người chưa bao giờ lộ diện nhưng các phương diện đều vĩ đại, đó là “con nhà người ta”. Tỷ như lúc không làm việc nhà, con nhà người ta sẽ chủ động làm việc nhà; tỷ như lúc không nghe lời, con nhà người ta luôn biết nghe lời và không bao giờ cãi lại; tỷ như khi kiểm tra, con nhà người ta lần nào cũng toàn hạng nhất.

Đương nhiên, bình thường “con nhà người ta” toàn từ cha mẹ nói ra, không có tính chân thật. Tuy rằng chưa bao giờ gặp qua, nhưng tóm lại hình tượng cụ thể là đức trí thể mỹ phát triển toàn diện khiến người ta cảm giác Thượng Đế tạo ra “con nhà người ta” sở hết tất cả các ưu điểm, cho nên đến phiên mình liền chỉ thừa lại khuyết điểm.

Tuổi ngày càng lớn, tần suất xuất hiện “con nhà người ta” tương đối giảm, bởi vì hài tử trưởng thành không dễ dụ, chúng không thể giống như trước đây ngốc nghếch nghe xong liền làm theo, chúng sẽ càng muốn bắt cha mẹ đưa ra xem hài tử đó tên họ là gì, ở đâu,...

Vì thế “con nhà người ta” biến mất.

Nhưng là Tôn Tường lại không giống thế! “Con nhà người ta” trong cha mẹ cậu có danh có họ, sống ở nhà đối diện cậu.

Hai nhà xem như hữu duyên, năm đó vừa vặn kết hôn lúc trẻ, hai cô vợ trẻ sau tân hôn đều mang thai, khó tránh có chung đề tài, quê quán, quan hệ qua lại cuối cùng như người một nhà thân thiết.

Nhà đối diện bên kia, vợ chồng họ có đứa con trai tên là Tần Chính Dương, so với Tôn Tường lớn hơn 2 tháng.

Tôn Tường số khổ từ ngày theo nhà trẻ. Có lẽ giống như tính cách của ba mình, Tần Chính Dương từ nhỏ đều đã hiểu chuyện hơn các bạn khác. Tôn Tường lần đầu tiên so với các bạn khác xem ai có nhiều bông hồng hơn là khi thầy Thái đem ảnh chụp của mỗi học sinh đều dán tên tường, trong tuần, bạn nào biểu hiện tốt liền ở sau ảnh chụp dán một bông hồng, đến cuối kỳ xem ai có nhiều bông hồng nhất.

Lúc cuối kỳ, Tôn Tường đứng ở dưới bức tường, ngẩng đầu nhìn lên đếm số bông hồng của mình, lại phát hiện Tần Chính Dương nhiều hơn mình một bông hồng, đôi mắt đều đỏ lên. Tần Chính Dương đứng bên cạnh cậu vỗ vai nói: “Không phải chỉ hơn cậu một bông thôi sao, nếu cậu muốn đệ nhất danh cùng hộp chuốt bút chì Crayon Shin-chan, tớ liền cho cậu.”

Tôn Tường chớp mắt, nén nước mắt lại, hít mũi: “Tớ mới không cần! Tớ về sau nhất định nhớ rõ trước khi ăn phải rửa tay, lần sau tớ sẽ là đệ nhất.”

Tần Chính Dương an ủi, xoa xoa đầu Tôn Tường: “Không sao, mẹ tớ nói cậu trong thời điểm còn trong bụng mẹ đã là vợ của tớ, ba tớ nói là người chồng tốt sẽ đem những gì tốt nhất đều cho vợ.”

Đây là mẹ của Tần Chính Dương khi đùa nói ra, lúc trước có bà cụ nói tướng đi đường của mẹ Tôn Tường có vẻ là mang thai bé gái, cho nên mới định thân cho hai đứa, sau này sinh ra phát hiện đều là con trai nên từ bỏ. Tần Chính Dương không biết điều đó, chỉ nhớ kĩ Tôn Tường là vợ của mình, ở nhà trẻ liền đối tốt với cậu hơn, bình thường trong nhà có cái gì ngon cũng muốn lập tức đưa cho cậu.

Tôn Tường cũng thực thích Tần Chính Dương, nhưng là hôm nay cậu cầm cục gôm Doraemon Hạng hai bấu bấu môi về nhà, có cảm giác mất hứng. Không phải là vì hạng hai mà là vì thua Tần Chính Dương. Cái tính không chịu thua của con nít trong lòng Tôn Tường bộc phát.

Sau này càng lúc càng lúc, cha mẹ Tôn Tường khi rảnh rỗi cũng hay nói: “Con xem, Chính Dương của nhà người ta...”

Tôn Tường chính là muốn thắng Tần Chính Dương, thành tích tốt, vận động cũng tốt.

Tần Chính Dương tựa hồ cũng hiểu được Tôn Tường không thể làm vợ của mình, mặc kệ so cái gì đều cũng không nường tay. Tôn Tường kiểm tra được 99 điểm, hần liền cố gắng đạt 100 điểm; Tôn Tường học nấu cơm, hần liền làm cả một bàn đồ ăn; Tôn Tường bắt đầu học đánh bóng rổ, hần liền ba bước ném rổ.

Loại tình huống này kéo dài đến sơ trung (cấp 2), Tôn Tường cảm thấy đây là cơ hội tốt.

Ba năm sơ trung, sữa trong nhà Tôn Tường không bỏ miếng nào, một ngày 3 hộp uống đến muốn phun cũng cần răng kiên trì nuốt xuống. Mặc kệ như thế nào, Tôn Tường cảm giác cơ thể vẫn là có thể cao lên.

Kết quả đến năm 18 tuổi, Tôn Tường nhìn Tần Chính Dương cao hơn cậu một cái đầu, yên lặng niệm trong lòng một chữ: Fuck!

Khi đó là vừa lúc nghỉ hè sau kì thi đại học, ba của Tôn Tường cảm thấy con trai nhìn mình với ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Không khỏi nghĩ lại xem gần đây có làm gì khiến cho nó mất hứng hay không. Kỳ thật, Tôn Tường chỉ là cảm thấy ba mình thấp hơn so với ba của Chính Dương, cần răng nuốt máu xuống, gen di truyền hại chết người mà.

Học đại học, hai người bởi vì thành tích không sai biệt lắm cho nên trường học gửi giấy báo đều là đứng đầu, hơn nữa bộ dạng lại so với tụi con trai khác có chút nổi trội, tự nhiên nhân duyên tốt, đặc biệt là bọn con gái.

Tôn Tường dù làm thế nào cũng không vút được nghịch duyên Tần Chính Dương, muốn đơn độc một mình đến, Tôn Tường cậu nói thế nào cũng mà hạt giống tốt, cố tình thế nào bên người cậu lại là tên Tần Chính Dương, đối lập liền thua hần một khúc.

Không đúng, Tần Chính Dương căn bản không phải là vật này nọ! Tôn Tường hung hăng nhìn chằm chằm giường của Tần Chính Dương không có bóng người. Tuy rằng nổi bật đều bị tên Tần Chính Dương kia đoạt đi, nhưng là trường học vẫn có học muội thuần khiết lương thiện coi trọng Tôn Tường cậu.

Tôn Tường cao hứng không được hai ngày, học muội* kia tiền cùng Tần Chính Dương qua lại, nghe nói là Tần Chính Dương cựa cằm. Chủ tịch hội sinh viên Tần Chính Dương cựa cằm! Học muội nào có thể kiên quyết lựa chọn Tôn Tường vô danh tiểu tốt, lập tức ném vũ khí nạng tựa ở địch nhân Tần Chính Dương.

Tôn Tường thất tình cũng không khổ sở vài ngày, nghĩ Tần Chính Dương này tuy rằng không cùng cậu hòa hảo nhưng cũng là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, như thế nào thích một học muội cũng không dễ dàng, huống chi đều lưỡng tình tương duyệt,غمغمغم lại chỉ có thể chúc phúc cho họ.

Kết quả, cậu chúc phúc không bao lâu, hai người họ liền chia tay, học muội kia nói Tần Chính Dương căn bản không yêu cô. Riêng cái này Tôn Tường lại bên vực Tần Chính Dương, kể luôn luôn bị người khác theo đuổi như Tần Chính Dương khó khăn mới đưa ra tấm chân tình nhưng lại bị nói thành giả ý. Tôn Tường đồng tình với hắn, chủ động kéo hắn đi ăn lẩu an ủi một phen. Tần Chính Dương không nói cái gì, cùng đi, sau cùng uống rượu còn ôm Tôn Tường râm rì nói. Tôn Tường toàn thân trên dưới bị Tần Chính Dương sờ soạng, khó khăn lắm mới đẩy tên này lên giường trong phòng ngủ.

Ai biết ý tốt của Tôn Tường căn bản là Tần Chính Dương không cảm kích. Không qua bao lâu, Tôn Tường thật vất vả mới cửa được một học muội lại bị Tần Chính Dương cướp đi. Sau đó lại lấy chia tay chấm dứt.

Đại học 4 năm, chuyện này cứ lặp đi lặp lại, Tôn Tường cũng hiểu được là Tần Chính Dương muốn cùng cậu đối nghịch.

Ngay từ đầu, Tôn Tường nháo lên cãi nhau, cả tuyệt giao cũng nói quá. Nhưng Tần Chính Dương chính là bất vi sở động, vốn vẹn một câu khuyên ngăn Tôn Tường: “Bị tôi nói hai ba câu liền bỏ cậu, chứng tỏ cô ta không đáng để cậu yêu.”

Tôn Tườngغمغم lại, quả thật như vậy, vì thế dần dần cũng chết lặng, bạn gái đến đến đi đi bảy tám người, không có một ai trụ lâu. Thậm chí có hai học muội là nghe nói hẹn hò cùng Tôn Tường liền có thể được Tần Chính Dương cựa cằm mới cùng Tôn Tường kết giao.

Thật vất vả đến khi tốt nghiệp đại học, Tôn Tường tưởng rằng rốt cuộc có thể tránh cái mầm mống tai hoa này, ai ngờ hai người lại cùng tuyển chọn cùng ngành ở cùng một công ty.

Tôn Tường cảm thấy, mấy ngày trước cậu đi chùa thắp hương cầu nguyện được công ty này tuyển dụng, hẳn là thuận tiện cầu nguyện cho tên Tần Chính Dương cùng trúng tuyển.

2. Chương 2

Tôn Tường đánh xong chữ cuối cùng, vừa ngáp vừa đưa mắt nhìn giờ, còn chưa đến giờ tan tầm.

Việc đều đã làm xong, Tôn Tường cũng không muốn tiếp tục ngồi trước máy tính, dời tầm mắt bắt đầu dọn dẹp lại bàn, chuẩn bị thời gian vừa đến là rời đi. Cầm lịch để bàn, tính toán để lại đúng vị trí, thuận tiện nhìn ngày, là ngày một tháng chín.

Vừa đúng lúc trường học khai giảng, Tôn Tường khó tránh khỏi thất thần hoài niệm ngày xưa đến trường. Tính xem, cũng đã tốt nghiệp được bốn năm. Bốn năm qua, Tôn Tường trưởng thành không ít. Ít nhất sẽ không giống như trước kia, chuyện gì cũng cùng Tần Chính Dương tranh đấu.

Bọn họ vào công ty là bởi vì công ty nước ngoài, đối với tuổi tác cũng không quá coi trọng, quan trọng là coi trọng năng lực. Tần Chính Dương cùng Tôn Tường tại công ty cạ sát ba năm, khiến cho cấp trên thực vừa lòng. Vừa lúc triển khai tiểu hạng mục, cần người thành lập công ty con, khiến cho Tần Chính Dương cùng Tôn Tường chọn lựa. Công ty con tất cả đều là người trẻ tuổi, tuy rằng nhân số còn chưa đủ một trăm, nhưng là sáng kiến cùng sức sống cũng không thể xem nhẹ. Ý tứ cấp trên là nhìn xem người trẻ tuổi có thể làm tới trình độ nào, cho dù thất bại, tin tưởng rằng đối với bọn họ mà nói cũng có thể vượt qua. Công ty tuy rằng không phải tổ chức từ thiện, nhưng là vì công ty bồi dưỡng người nối nghiệp quyết định không thay đổi.

Cũng may đã qua một năm, Tần Chính Dương cùng Tôn Tường dẫn dắt công ty coi như là làm ra không ít thành tích, cấp trên thực hài lòng.

Bất quá Tôn Tường vẫn là bất mãn: Tôn Tường chỉ là quản lý công ty, còn Tần Chính Dương là phó giám đốc của công ty.

Do vậy, Tôn Tường một năm nay đều không muốn về nhà, vì chắc chắn cha mẹ sẽ lải nhải nói: “Tuy rằng con cũng không tệ, nhưng là Tần Chính Dương người ta so với con còn có tiền đồ hơn a..” Đừng nói cha mẹ, ngay cả toàn bộ hàng xóm láng giềng đều nhìn cậu với ánh mắt có thể nói là: Đứa nhỏ này so với Chính Dương còn thua chút xíu nữa.

Tôn Tường nghe nói như thế liền tặc mao, đến bây giờ thậm chí lại, ngẩng mặt 45° đầy bi thương nhìn trời: Đã sinh Du sao còn sinh Lượng*. (*Tức ý muốn nói đã sinh Tôn Tường sao lại còn sinh Tần Chính Dương)

Cứ như vậy, cậu sớm hay muộn gì cũng sẽ bước rập khuôn theo việc vị Tần Chính Dương làm cho tức chết.

Tôn Tường cậu tốt xấu gì bây giờ cũng coi như là anh đẹp trai giàu có cao ráo a. Tuy rằng không có cao bằng Tần Chính Dương, không đẹp trai bằng hần, cũng không có tiền bằng hần...

Tôn Tường cảm giác cậu chính là do lương tâm kéo lại, bằng không cậu đã sớm đi tìm cao nhân học tập vụ thuật, không thể bị Tần Chính Dương tức chết trước khi thành công nguyên rửa hần.

“Nghĩ cái gì mà đặng đặng sát khí vậy?” Thanh âm không thể quen thuộc hơn được nữa vang lên tai, tay Tôn Tường đang cảm lịch để trên bàn liền trượt một cái.

“Kháo, sao cậu tiến vào mà không gõ cửa!” Tôn Tường xếp gọn lại lịch để bàn, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tần Chính Dương.

“Tôi đã gõ, do cậu tập trung làm gì đó, không nghe thấy.” Tần Chính Dương nhún vai, cười nhẹ nói: “Là nghĩ cái gì đấy? Bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng lẽ là nghĩ xem làm sao đoạn* tôi? Tôi thật thương tâm, nhiều năm tình nghĩa như vậy mà cậu thật nhẫn tâm.” (*Hình như là thiến)

Tôn Tường bị nói trúng tim đen, mặt đỏ lên, thở dài vỗ vỗ bả vai Tần Chính Dương: “Yên tâm, lương tâm của tôi còn, sẽ không phát rồ như thế. Bất quá nếu như có thể, cậu có thể hay không suy xét tự mình hạ thủ? Tôi nhất định sẽ cho cậu ba trăm đồng!”

Tần Chính Dương ngược lại không tức giận, thân thủ thuận tiện sửa sang tóc bị vểnh lên của Tôn Tường: “Không phải là so với tiền chia hoa hồng nửa năm của cậu hơn một chút thôi sao? Không phải chỉ vậy mà cậu ghi hận trong lòng đi?”

Tôn Tường chán ghét nhất là hần ý thân cao ưu thế sờ đỉnh đầu cậu, thực không nể tình phỉ tay hần ra: “Ba vạn khối đó là điểm sao hần ậm!! Cậu cho tôi a!!”

“Được rồi, cậu muốn chuyển sang thẻ game hay tiền mặt?” Tần Chính Dương cúi đầu nhu nhu bàn tay sưng đỏ của mình, trả lời.

“Ai muốn! Ai hiem lạ! Sát! Nói mau, tìm tôi có việc gì, có việc khải tấu, vô sự liền lẩn!” Tôn Tường liền nói, mới không có cốt khí mà lấy tiền Tần Chính Dương.

“Tôi đêm nay hẹn khách ăn cơm, cơm chiều cậu tự ăn, ăn xong nhớ tản bộ trong tiểu khu, đừng trực tiếp ôm máy tính chơi.” Tần Chính Dương phổng chừng cảm giác nhìn thấy Tôn Tường tặc mao thỏa mãn, giờ mới bàn chuyện chính sự.

“Biết rồi, tôi cũng không phải tiểu hài tử, cậu đừng suốt ngày giống mẹ tôi mỗi lần có chuyện không về nhà liền nói một đồng.” Tôn Tường không kiên nhẫn phát phát tay, tiếp tục sửa sang lại bàn làm việc.

“Đúng rồi!” Tôn Tường đột nhiên buông chồng giấy, kích động bắt lấy caravat của Tần Chính Dương hướng về chính mình kéo kéo, mặt hung hần hỏi: “Khách kia là nam hay nữ?”

Tần Chính Dương có chút sững sốt, sau đó tựa hồ cười vui vẻ nói: “Nữ.”

“Nha? Bao nhiêu tuổi?”

“Không biết, hẳn là cùng tuổi... Bất quá...”

“Cùng tuổi? Vậy là tốt rồi!” Tôn Tường ngắt lời Tần Chính Dương đang nói: “Cậu cũng đã trưởng thành, nhanh chóng nắm chặt cơ hội thích hợp, tôi ủng hộ cậu! Ăn CƠM đừng vội trở về, nhớ rõ đất người ta đi giao lưu tình cảm, thuận tiện đưa người ta về nhà.! Tôn Tường không nói tiếp là: Cậu kết hôn rồi thì tôi mới có cơ hội tìm lão bà, muốn hay không căn cứ nhiều năm nay, bạn gái tôi sớm hay muộn gì cũng thành bạn gái cậu, van nhờ cậu, nhanh chóng ổn định đừng có gây tai họa cho tôi!

Tần Chính Dương mặt đột nhiên tối lại, rút caravat trong tay Tôn Tường lại “Chuyện của tôi không cần cậu quản.” Sau đó nhanh chóng xoay người rời đi ra khỏi văn phòng của Tôn Tường, cửa đóng kêu một tiếng thật to.

“Ta phi, không phải là hy vọng người ổn định chung thân đại sự sao, làm gì phát hỏa như vậy...” Tôn Tường nhìn cánh cửa nói thầm, trong lòng có chút ủy khuất.

Như vậy nháo đến lúc tan tầm, Tôn Tường chậm rãi đi ra khóa cửa văn phòng, đưa mắt nhìn sang văn phòng đối diện, cũng không biết Tần Chính Dương đã đi chưa.

Tôn Tường nhớ đến Tần Chính Dương ban nãy như thế, vẫn là tạm thời đừng giao hảo với hắn. Vì thế mặt xám xịt đi thang máy xuống lầu, sau đó lên xe taxi về nhà.

Bình thường mỗi lần tan ca đều là ngồi trên xe Tần Chính Dương về, Tần Chính Dương có chuyện phải ngồi xe taxi vì Tôn Tường không có giấy phép lái xe, ở tiểu khu lại không có phương tiện giao thông công cộng.

Lại nói tiếp, vừa tốt nghiệp đại học đến thời điểm đến công ty, vì tiết kiệm tiền mới cùng Tần Chính Dương thuê nhà. Nhưng là hiện tại hai người đều dư sức trả tiền thuê nhà, lúc thành lập công ty con, Tôn Tường còn nghĩa hay không thuận tiện cũng tách ra riêng. Kết quả Tần Chính Dương nói dù sao hai người ở cùng nhau, cùng làm việc cũng có thể cùng chăm sóc nhau, người trong nhà cũng yên tâm hơn.

Cuối cùng cũng là cùng Tần Chính Dương thuê phòng chung. Đơn giản vẫn ở cùng một chỗ, cũng không có gì không quen, ngược lại, khi ở nhà một mình, sẽ có chút tĩnh mịch.

3. Chương 3

Tôn Tường ngậm nga bài hát mở cửa ra, trong phòng thực sự yên tĩnh. Cậu bật đèn, nghĩ nghĩ lại mở TV, thanh âm từ TV phát ra liền náo nhiệt hơn. Sau đó đi vào bếp lục lọi làm đồ ăn.

Mì ăn liền chính là hoàn toàn cách ly hai đứa từ nhỏ. Mỗi lần Tôn Tường muốn ăn cũng sẽ bị mẹ của Tần Chính Dương cản lại. Tôn Tường có khi chỉ có thể mì ăn liền thịt bò hầm Lý Hồng ở siêu thị mà lặng lẽ cảm thán: Thôi, dù sao thì trở về có thể làm mì thịt bò hầm, tuy rằng thiếu đi hai chữ, ít nhất khẩu vị sẽ ngon hơn.

Bởi vì Tần Chính Dương không có ở đây, Tôn Tường cũng không định nấu ăn, đơn giản là làm trứng chiên cà chua ăn, rửa bát, chiếu theo lời Tần Chính Dương phân phó xuống lầu tiêu thực.

Sắc trời lúc này cũng dần dần tối xuống, Tôn Tường trong tiểu khu chậm rãi lác lác, nghĩ đến vừa rồi thời điểm nấu mì trong tủ lạnh chỉ còn lại hai cái trứng gà, liền đi đến siêu thị kế bên tiểu khu mua trứng gà.

Một đường đi xuống cảm thấy tổng thể có gì không được tự nhiên. Mỗi lần không có Tần Chính Dương bên cạnh, Tôn Tường liền sẽ cảm thấy không được tự nhiên, không rõ là cảm giác gì, liền cưỡng chế cảm giác mất hứng của bản thân.

Lúc này Tần Chính Dương đang cùng mỹ nữ ăn cơm, không biết có hay không nghe lời mình mà phát triển quan hệ một phen? Tôn Tường nghĩ vậy, đột nhiên cảm giác món cơm trứng chiên cà chua buổi chiều kia rất khó coi. Khó chịu trong lòng có một chút cảm giác thê lương.

Đại khái cảm giác một mình rất không thoải mái, Tôn Tường cước bộ nhanh chóng đến siêu thị mua trứng gà trở về nhà.

Về nhà phát hiện Tần Chính Dương còn chưa trở về, trong TV tin tức phát thanh vừa vặn kết thúc. Tôn Tường đem trứng gà bỏ vào tủ lạnh, thuận tiện nghe dự báo thời tiết.

Làm xong việc liền tắt TV vào thư phòng lên mạng.

Nhàm chán a...

Tôn Tường ẩn nấu xem quần chúng nói chuyện phiếm, không gia nhập vào cuộc trò chuyện. Đột nhiên trong đầu liền chột lóe một câu: Vui vẻ là bọn hắn, mình cái gì cũng không có.

“Sát! Đây là loại nháo nào!” Tôn Tường vò tóc mình, vào chơi game.

Sau khi cập nhật, tiến vào trò chơi. Nhìn đại hào của chính mình mãi cấp đang đứng trong thành. Tôn Tường thao tác chậm rì làm nhiệm vụ.

Bình thường hằng say chơi trò chơi lúc này đột nhiên cũng hiểu được mình không muốn chơi, tuy rằng cảm giác quá yên tĩnh mà mở loa thật lớn, nhưng chính là cảm giác vắng vẻ.

Lần thứ mười quay đầu xem đồng hồ báo thức trên tường, Tôn Tường rời trò chơi.

Tám giờ rưỡi, lại lẩn lộn một giờ.

Thật sự không còn việc gì để làm, Tôn Tường đột nhiên cảm thấy thời điểm trước kia điên cuồng tăng ca vẫn tốt, ít nhất không giống như bây giờ không có việc gì làm, lên mạng cũng không khơi nổi hứng thú.

“Mợ nó, giờ này còn chưa chịu về, ăn chết cậu đi!” Tôn Tường giống như ngốc tử mắng đồng hồ báo thức, mắng xong liền lên mạng xem phim kinh dị.

Qua nửa tiếng, Tôn Tường chống đỡ không nổi. Phim kinh dị này quả thực đem sự cô độc tĩnh mịch của cậu nhân rộng vô số lần. Tôn Tường thập phần xác định hiện tại không đủ dũng khí bật đèn phòng khách để đi vệ sinh.

“Aaa...thật là phiền... phải làm gì đây..” Tôn Tường gục mặt lên bàn nhìn về hướng đồng hồ báo thức đang hiện chín giờ. Thật không sai, khẳng định là đưa nữ nhân về nhà, nói không chừng một lát liền gọi điện về báo đêm nay không về ngủ. “Tần Chính Dương, cậu được lắm, rõ ràng buổi chiều còn phát hỏa, buổi tối liền bị người ta câu mất hồn, thật không có nguyên tắc!” Tôn Tường nói thầm, đảo mắt một vòng, nếu Tần Chính Dương tìm được đối tượng, chẳng phải chỉ còn mình hắn tự mình xử lý. (DIY). Mẹ nó, đều đã qua 16 tuổi vẫn là một xử nam nói ra liền dọa chết người.

Tôn Tường mở màn hình nhìn QQ nhóm, nhóm người này trò chuyện tới lui liền hướng tới chuyện không dành cho thiếu nhi, sau đó có người phát một đường link, nói rằng mọi người xem sẽ biết. Tôn Tường lập tức đứng lên.

Giờ này, Tần Chính Dương chưa về, cũng không về lúc nào sẽ về...

Tôn Tường cảm thấy tựa như trở lại lúc trước ở nhà một mình, muốn làm chút chuyện xấu. Tuy rằng biết là không có người nhưng vẫn chột dạ nhìn xung quanh một lần.

Chỉ xem một lần thôi... hẳn là không sao đâu ha? Người quen gửi link, chắc hẳn sẽ không có virus gì đó.. chỉ xem một lần thôi...

Tôn Tường nuốt nước miếng click vào đường link, loa ngoài đổi thành tai nghe.

Hình ảnh trên máy tính hòa cũng thanh tâm trong tai nghe đối với Tôn Tường tạo thành kích thích lớn. Đơn giản mà nói, địa phương đáng xấu hổ trên người Tôn Tường càng...

Mặt đỏ tới mang tai, muốn chạy đến WC giải quyết, chính là ánh mắt không rời khỏi máy tính.

Dù sao Tần Chính Dương cũng không có ở đây... thư phòng cũng có khăn giấy...

Tôn Tường cắn răng một cái, dứt khoát kéo khóa quần xuống.

Là xử nam nhiều năm, Tôn Tường thừa nhận hai tay của mình vẫn là rất có năng lực. Chỉ cần làm xong trước khi Tần Chính Dương trở về liền không thành vấn đề.

Tôn Tường đối với hình ảnh trên máy tình cùng thanh âm trong tai nghe, quyết đoán tiến hành.

Tiểu huynh đệ run run rẩy rẩy dần đạt đến đỉnh, Tôn Tường thoải mái híp mắt, tầm mắt hơi nâng lên.

Sau đó liền phát hiện ở trước cửa thư phòng có một thân ảnh thon dài, trông giống Tần Chính Dương.

Tôn Tường tại thời điểm thăng hoa trong vòng 2s lập tức tỉnh lại, trên tay ngừng động tác, hai mắt rời khỏi màn hình, ngẩng cầu về hướng cửa chính cách mình hai thước.

Àn, tựa vào khung cửa, khoanh hai tay, thẳng tắp nhìn mình, chính là Tần Chính Dương, không sai!

Trong nháy mắt, Tôn Tường tuy nói là thành công đến ngây ngẩn cả người, nhưng các loại ý tưởng không gây trở ngại trong đầu liên tục phát ra. Nào là: “aaaaa! Thật mất mặt!! Không biết hiện tại giết hẩn diệt khẩu có kịp hay không...” Cuối cùng là “mẹ ơi, có kẻ biến thái ở cửa xem con tự sướng!!”

4. Chương 4

Tôn Tường cùng Tần Chính Dương ở đối diện, dần dần bắt đầu không nhận được. Đều là đại nam nhân, loại sự tình này bị bắt gặp cũng không còn cách nào, nhưng ít nhất là cười nham nhở nhanh chóng quay đầu rời đi, mà không phải đứng ở nơi này nhìn chằm chằm vào tiểu đệ đệ của hẩn a!

“Nhìn... nhìn cái gì! Chưa thấy đánh phi cơ bao giờ sao! Nhanh chóng đi đi!” Tôn Tường đem tai nghe kéo xuống, kinh hách ban đầu dần ổn định, đau lòng cho tiểu đệ đệ của mình bị dọa đến nhuyển đi. Đánh phi cơ bị bắt gặp kiểu này, không có cách nào khác.

Tần Chính Dương giống như không nghe thấy, còn lập tức đi tới, trên cao nhìn xuống Tôn Tường: “Nhuyển rồi kia.”

Tôn Tường trực tiếp ngửa đầu mắng: “Này do ai làm hại hẩn? Là ai!!!”

Tần Chính Dương thở dài, một tay khoát lên vai Tôn Tường, cúi lưng cơ hồ khiến cho Tôn Tường gần như dựa vào người y, tay kia liền trấn an tiểu huynh đệ của Tôn Tường: “Được rồi, là lỗi của tớ, tớ bồi tội được chưa?”

Bởi vì rất gần, lời này cơ hồ là sát vào lỗ tai Tôn Tường nói. Tôn Tường tạc mao, tưởng chừng đẩy tay Tần Chính Dương ra, nhanh chóng phá hủy tư thế ái muội này.

Nhưng sự thật là Tôn Tường đổ tai, thân thể nhuyển xuống thoải mái dựa vào Tần Chính Dương, tiểu huynh đệ khôi phục sinh khí, trong đầu hỗn loạn, miệng thở dốc.

Tiểu huynh đệ của Tôn Tường được hầu hạ đến cả người lỗ chân lông đều giãn nở, một chốc liền bắn ra.

“Thoải mái không?” Tần Chính Dương cố ý hạ giọng nói bên tai Tôn Tường.

“Ừm...” Tôn Tường mơ mơ màng màng, thỏa mãn đi qua âm thanh liền có chút biếng nhác hơn so với bình thường, mặt ngẩng lên còn chưa hết đỏ, đôi môi khê nhếch lên, hai mắt mê ly, thật sự rất mê người!!

Ánh mắt của Tần Chính Dương khê tối xuống, cuối đầu khê cắn lên đôi môi còn đang thở dốc, sau đó trực tiếp hôn lấy, đối với đối phương đây dưa lưỡi.

Thẳng đến lúc Tôn Tường khôi phục lại bình thường, nhanh chóng quay đầu chấm dứt nụ hôn sâu, Tần Chính Dương mới đứng dậy, bình tĩnh rút ra khăn tay lau sạch tinh dịch dính trên tay, “Tự cậu dọn dẹp đi.”

Nói xong, Tần Chính Dương đi ra khỏi phòng, vào buồng vệ sinh khóa cửa lại.

Tôn Tường đối với chuyện vừa phát sinh có chút cảm giác không chân thật. Cần phải nói là không chân thật... Hơi ẩm của bàn tay kia đặt lên nơi đó tựa hồ còn lưu lại...

Vừa nghĩ đến đó, hai má Tôn Tường không nhịn được nóng lên, trái tim đập mạnh như thể muốn nhảy ra.

“Đạch!” Tôn Tường mặt đỏ rực, việc cấp bách trước mắt hẳn là dùng khăn tay lau sạch tiểu đệ để, sau đó đem nó “cắt” đi!

Sau khi làm xong, Tôn Tường đưa mắt nhìn màn hình máy tính còn chưa chiếu xong phim, nhanh chóng tắt đi, dúi dúi đi đến phòng khách, ngồi xuống sofa đợi Tần Chính Dương đi ra.

Ngồi nhìn cửa nhà vệ sinh, Tôn Tường bắt đầu suy nghĩ: Vừa rồi nếu không nằm dưới đáy quần Tần Chính Dương dựng lên khối lều trại, cho nên lúc này mới ở bên trong....

Tần Chính Dương ngón tay thực linh hoạt, ít nhất là so với tay hắn cũng linh hoạt hơn, nghĩ đến mình đều thua kém Tần Chính Dương có chút uể oải, Tôn Tường càng náo bở nhiều hơn về biểu tình của Tần Chính Dương bây giờ.

Trong đầu đủ mọi hình ảnh cho đến khi cửa nhà vệ sinh mở ra, mặt Tôn Tường không hạ nhiệt được.

Tần Chính Dương tựa hồ thuận tiện tắm rửa, chỉ quần một cái khăn tắm bên hông, trên người còn nhiệt khí, tóc nhiều giọt nước. Tần Chính Dương đặt mông ngồi xuống sofa lau tóc, không khí thực xấu hổ.

Tôn Tường cảm giác tất yếu phải nói cái gì đó, suy nghĩ nửa ngày không biết phải mở miệng nói như thế nào, cuối cùng nói ra một câu: “Cái kia, kỹ thuật của cậu thật không tồi, hahaha.”

Kỹ thuật không tồi cái muội người! Tôn Tường nói xong liền muốn cắn lưỡi mình. Rõ ràng không phải muốn nói cái này. Hắn muốn hỏi Tần Dương vì cái gì trở về muộn như thế, vì sai gì không đóng cửa đi ra ngoài mà lại nhìn hắn..., vì cái gì lại muốn giúp hắn làm chuyện đó, còn có, vì cái gì muốn hôn hắn.

Kỳ thật Tôn Tường càng không rõ là vì cái gì mà bản thân cam chịu. Ngay lúc đó không phải không thể cự tuyệt. Tuy đúng là rất thoải mái, nhưng dù sao không phải là uống phải loại thuốc làm thần trí không rõ. Vì cái gì liền ngầm đồng ý cho Tần Chính Dương làm giúp hắn, lại còn ngầm đồng ý cho Tần Chính Dương hôn hắn. Hai đại nam nhân tại sao lại hôn môi? Cứ cho là Tần Chính Dương uống nhầm thuốc đi, thế nhưng Tôn Tường hẳn đâu có.

Sự tình này có điểm kỳ quái, làm cho Tôn Tường trong đầu hỗn loạn các hình ảnh, làm cho đầu óc không thanh tỉnh nói ra câu “kỹ thuật không tồi”.

Tần Chính Dương tiếp tục lau tóc, không thèm nhìn Tôn Tường: “Có phải hay không tốt hơn kỹ thuật của cậu? Tổ nói loại chuyện này mà cũng thua kém tổ à?”

Tôn Tường nghe phải lời này liền tặc mao: “Đạch! Lão tử kỹ thuật rất tốt! Không tin cậu thử xem, tuyệt đối so với cậu các ngón tay hư nhuyễn tốt hơn nhiều lần!”

Tần Chính Dương ngừng lau tóc, khăn mặt ném sang một bên, tùy tiện chỉnh tóc, mang theo tiểu ý nói: “Được, tổ muốn thử xem thế nào.”

Tôn Tường lúc này liền muốn chết, âm thầm trong lòng quật ngã chính mình: Ai cho người lạnh mồm lạnh miệng! Ai khiến người lạnh mồm lạnh miệng!

“Vì cái gì, Tần Chính Dương cậu đáng về đường hoàng không thiếu nữ nhân vây quanh, còn muốn nam nhân là tổ đây giúp cậu giải quyết?” Tôn Tường nhanh chóng lảng sang chuyện khác: “Này không phải giờ này mới về sao? Cùng khách đi hẹn hò đi? Có phải cần tìm cậu thân mật không?”

“Đừng có ngắt lời, cậu nói là giúp tổ rồi còn gì.” Tần Chính Dương ngồi trên sofa quay đầu sang nhìn Tần Chính Dương, “Như thế nào? Ở nhà hư không tỉnh mạch?”

“Cậu mới hư không tỉnh mạch, cả toàn bộ tiểu khu nhà cậu mới đều hư không tỉnh mạch!” Tôn Tường không chút nào tự giác đem chính mình mắng, “Nói! Vì cái gì mà trẻ thế này mới trở về? Thành thật nói ra! Không nói không cho ngủ!”

Tần Chính Dương cũng không nghĩ Tôn Tường này giọng điệu không khác gì oán phụ, đưa tay gác chân lên sofa: “Cũng không có gì, nghe lời cậu, cùng đối phương đi xem mắt, ăn xong liền thuận tiện đưa người ta về nhà.”

“A... Là thế! Chúc mừng cậu a! Nhanh chóng theo đuổi người ta, tớ liền giải thoát rồi!” Tôn Tường miễn cưỡng cười, đẩy một quyền vào vai Tần Chính Dương, sau đó đứng lên đi về phòng mình, “Muộn rồi, đại gia đây muốn đi ngủ.”

Đóng cửa lại, Tôn Tường mới thu lại khuôn mặt tươi cười, nằm úp sấp lên giường lăn lộn rối rắm. Rõ ràng từ lúc bắt đầu học đại học mỗi ngày đều cầu nguyện, giờ mọi việc sắp thành, nhưng trong lòng lại tràn ngập phiền muộn hận không thể tìm Tần Chính Dương đánh một trận! Tôn Tường cảm phẫn, đập đầu vào gối, “Sát! Đều là do lỗi của Tần Chính Dương.”

5. Chương 5

Tần Chính Dương sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, mặc quần áo, rửa mặt, đi ra nhà bếp làm bữa sáng để lên bàn, lúc này Tôn Tường vẫn còn ngủ.

Nhìn đồng hồ, y quyết định đi gõ cửa phòng Tôn Tường: “Dậy mau, sẽ muộn giờ làm!”

Bên trong không chút phản ứng, Tần Chính Dương chau mày, chuyển động cổ tay trực tiếp mở cửa phòng.

Đi vào xem tình hình, Tần Chính Dương xưa nay vốn bình tĩnh cũng âm thầm bị dọa cho suýt nhảy dựng lên.

Trên giường Tôn Tường hõn độn một đống, bản thân hằn thì ngồi ở đầu giường, lưng dựa vào gối đầu, trước người thì ôm gối ôm, mắt đầy tơ máu, phía dưới mắt là quần thâm đen.

“Cậu.. đây là như thế nào?” Tần Chính Dương đi qua ngồi bên cạnh giường, nâng tay sờ trán Tôn Tường, “Có phải không khỏe không? Muốn nghỉ làm không, đi bệnh viện khám xem. Cậu như thế này thật dọa người mà.”

Tôn Tường nghe Tần Chính Dương nói, mắt chớp chớp, giống như vừa mới hồi hồn, “Tần Chính Dương?”

Nếu như là bình thường, hẳn là sẽ trực tiếp chụp lấy cánh tay của y nằm trên trán mới là Tôn Tường.

Rõ ràng là có chuyện gì đó.

Tần Chính Dương nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi: “Alo, Phương Chính! Tôi mắc kẹt cậu đang làm cái gì, nhanh chóng qua đây mau, gặp phải quỷ rồi, Tôn Tường bị quỷ triền thân. Đúng rồi, có cái gì trừ yêu trừ tà nào thì mang theo luôn. Tôi phi! Cậu lúc trước xem phòng cũng luôn miệng khẳng định không có gì, kết quả như thế nào! Cậu ta hai mắt dại ra, không nhận ra người, rõ ràng là quỷ triền thân. Tôi nói cho cậu biết, cậu ta mà có chuyện gì, tôi lập tức dẫn người phá nát nơi làm việc của cậu, tôi nói được là làm được!”

Người phía đầu dây bên kia khúm núm tỏ vẻ lập tức đến liền, bảo Tần Chính Dương trước trấn định Tôn Tường, thuận tiện hỏi một chút tên quỷ triền thân kia có yêu cầu gì không, nhất định phải làm tốt công tác trấn an, đừng làm bị thương con tin.

Phương Chính là bạn học hồi trung học của hai người, lúc học trung học không biết bị động kinh cái gì đột nhiên có một ngày đối với Huyền Học* cảm thấy hứng thú, thi đại học xong liền trèo đèo lội suối đi học viện Đạo giáo ở Thanh Thành học tập, tốt nghiệp liền đến nơi này, nơi có đạo quan lớn nhất làm thần côn đạo sĩ.

Tôn Tường ngồi trên giường đang dại ra, một hồi lâu đột nhiên phản ứng, trực tiếp giựt lấy di động của Tần Chính Dương: “Alo, Phương Chính, cậu không cần đến đây! Triền thân? Triền thân em gái cậu! Đừng có nghe tên Tần Chính Dương nói bậy! Được rồi, cậu đừng có mà giả danh lừa bịp, gặp lại sau a!”

Tần Chính Dương nhìn Tôn Tường rất cuộc cũng trở về bộ dáng bình thường, cầm lên di động bị ném trên giường, “Tôn Tường, cậu thật không có bị gì?”

“Không có việc gì đâu, tối hôm qua mất ngủ, tớ thì có thể bị gì chứ.” Tôn Tường cào cào mái tóc rối bù, “Nhanh đi ra đi, tớ còn phải thay quần áo, ăn sáng rồi đi làm.”

“Mất ngủ? Có muốn ở nhà ngủ bù hay không? Tớ xin phép công ty cho cậu nghỉ?” Tần Chính Dương có chút không yên lòng. Tiểu tử này vô tâm vô phế quen rồi, từ nhỏ đến lớn chưa từng bị mất ngủ. Chẳng lẽ tối hôm qua kích thích quá lớn?

Tôn Tường ngược lại không kiên nhẫn đẩy Tần Chính Dương, “Đã nói không có việc gì mà, mau đi ra ngoài đi.”

“Được rồi, tớ đã lược trứng rồi, thay quần áo rồi ra ăn.”

“Ừm.” Tôn Tường nhìn Tần Chính Dương đóng cửa phòng lại, liền lập tức một cước đá văng mền ra, cánh tay vừa rồi vẫn giấu trong chăn đang cầm di động.

Tôn Tường chưa từ bỏ ý định nhìn lại, màn hình hiển thị giao diện “Một trăm độ hiểu biết”.

“Câu hỏi: Tôi có một người bạn thanh mai trúc mã, cậu ta thường tranh đoạt bạn gái của tôi, tôi có một cậu ta giành một, tôi vẫn thường nguyện cậu ta nhanh chóng kết giao bạn gái để tôi có cơ hội vùng lên. Nhưng là ngày hôm qua cậu ta nói cậu ta đi xem mắt phụ nữ, trong lòng tôi lại cảm thấy khó chịu là như thế nào? Ngoài ra, ngày hôm qua, cậu ta còn không hiểu tại sao lại hôn tôi, đây là chuyện gì? Cầu giúp đỡ.”

Câu hỏi nặc danh hết sức nổi bật, cho nên rất nhiều người trả lời.

“Ai nha~ Tiểu thụ thật đáng yêu! Thật chịu không nổi mà, quá kích động! Tiểu công thích tiểu thụ như vậy, mà tiểu thụ không biết, thật mạnh mẽ!!”

Phần sau phỏng chừng đều là do lâu một trả lời liền kéo đến vậy xem.

Cơ hồ mọi người trả lời đều là Tần Chính Dương thích Tôn Tường, bản thân Tôn Tường cũng thích Tần Chính Dương mà không nhận ra.

Tôn Tường bị đáp án này làm cho hoảng sợ, như sét đánh ngang tai, hẳn chưa bao giờ nghĩ đến câu trả lời là như vậy. Cổ tình tất cả mọi người đều một mực chắc chắn bọn họ như vậy. Tôn Tường an vị trên giường xem các câu trả lời, suy nghĩ đến cả một đêm, cho nên sáng hôm sau nhìn thấy Tần Chính Dương liền phản ứng có chút chậm chạp.

Tôn Tường cảm giác đầu óc hai mươi mấy năm qua đều đem sử dụng hết cho chuyện này, bắt đắc dĩ Tần Chính Dương còn chờ ở bên ngoài, Tôn Tường chỉ có thể xuống giường thay quần áo, rửa mặt sạch sẽ ra ngoài ăn bữa sáng tình yêu của Tần Chính Dương... Tình yêu em gái người!!!

Ăn sáng xong liền cùng Tần Chính Dương đi ra gara, một đường vô tri vô giác, lên xe cũng không nhìn Tần Chính Dương, nhắm mắt dưỡng thần.

Đến công ty liền nằm dài trên bàn trong văn phòng, tiếp tục tiêu hóa đáp án kia.

Kỳ thật tối hôm qua Tôn Tường suy nghĩ rất nhiều, nhớ lại từng chuyện từ nhỏ đến lớn, cũng không thấy được Tần Chính Dương khi nào biểu hiện thích hắn - ngoại trừ lúc đi nhà trẻ.

Tôn Tường đưa ngón tay ra tính: Con người Tần Chính Dương rất xấu, thường xuyên cướp bạn gái hắn - Nhưng mà bình thường lại đối xử với hắn rất tốt, bất quá là sợ hắn bị phụ nữ lừa tình, được rồi chuyện này tạm thời không tính. Con người y rất vĩ đại, luôn cướp đi sự nổi bật của hắn - nhưng nếu không có mục tiêu là Tần Chính Dương, hẳn hiện tại cũng không được như thế này, cái này cũng tạm thời cho qua. Nhưng tại sao thời điểm thân cận phụ nữ lại còn hôn hắn? Tôn Tường suy nghĩ, ừm, tội ác tày trời!

Tôn Tường hừ hừ thay đổi tư thế nằm sắp xuống: Hắn đối với Tần Chính Dương là tình cảm gì?

Tuy bình thường vẫn luôn mở miệng chán ghét Tần Chính Dương, thật ra cũng không phải là lúc nào cũng ghét, chỉ là lúc bị so sánh thì khó chịu. Hơn nữa tại thành phố xa lạ dốc sức làm việc, cũng là bởi vì bên cạnh có Tần Chính Dương cho nên cảm thấy an tâm. Ở chung vài năm, lúc Tần Chính Dương không ở nhà

cũng sẽ cảm thấy cô đơn, ngay cả thời điểm đi công tác không có Tần Chính Dương cũng thế. Cùng chơi trò chơi cũng tốt, nói chuyện phiếm cũng tốt, thiếu Tần Chính Dương xem cảm thấy thiếu thốn.

Cho nên nói như vậy có phải gọi là thích không? Tôn Tường thực mê mang, Tần Chính Dương là nam, hẳn cũng là nam, hai thằng đàn ông thì gọi là quan hệ gì?!

Dựa vào bàn đứng dậy, Tôn Tường lên “Một trăm độ”, nhìn thấy vấn đề của mình phía dưới lại tiếp tục tăng câu trả lời, cảm giác thật không biết nói gì! Còn có người bạn nhiệt tình đưa đường link cho hắn.

Tôn Tường bị gọi lên lòng hiếu kỳ, liền click vào xem.

Cứ lướt lướt như thế, một ngày liền trôi qua như vậy. Tôn Tường cả người như bị tẩy não, một thế giới mới cứ như vậy mở ra trước mắt hắn.

Tan tản, Tôn Tường liền xem tiểu thuyết bi kịch, nhân vật chính hB từ đầu đến cuối đều không biết nhân vật chính A thích hắn, nhân vật chính A còn tặng tượng đất cho nhân vật chính B, thể loại đào nước mắt của quần chúng nhân dân a.

Tôn Tường đỏ hốc mắt, nhìn kết cục khổ sở liền muốn khóc. Không tự giác liền nghĩ đến chuyện của hắn và Tần Chính Dương.

“Có chuyện gì vậy?” giọng nói quan tâm gần trong gan tấc, Tôn Tường con mắt đỏ hồng ngẩng mặt nhìn, “Chuyện gì?”

Tần Chính Dương cảm giác Tôn Tường cả ngày hôm nay đều không thích hợp. Do dự một chút vẫn là mở miệng nói, “Tối nay tớ phải đi gặp mặt khách hàng, cho nên...”

“A, được rồi, tối nay tớ tự mình về nhà không thành vấn đề, hai người hảo hảo ngoạn, tớ ăn cơm xong sẽ đi bộ tiêu thực, không cần lo lắng.” Tôn Tường phát tay cắt ngang lời nói của Tần Chính Dương.

Tần Chính Dương nhìn nhìn Tôn Tường, muốn nói lại thôi, “Vậy tớ đi trước, cậu về cẩn thận.”

Tôn Tường nhìn theo Tần Chính Dương ra khỏi văn phòng, nâng tay xoa xoa mắt, “Chuyện gì chứ, căn bản là tớ yêu đơn phương mà thôi, khổn khiếp!”

=====

Huyền học chỉ là những hiện tượng do con người chế định ra, chúng được phóng chiếu, bành trướng từ “tự ngã” ra thế giới hiện tượng, tập thành các “nghề” mưu sinh:

Huyền học thuộc con người qua chỉ tay, tướng số, bói bài ; các loại gieo quẻ, cầu xăm; hoặc là đồng bóng, cô cậu.... mà tâm thần học gọi là bệnh Đa nhân cách

Huyền học thuộc Không gian: các khoa Chiêm tinh, Phong thủy, Địa lý, Bát trạch, Cầm xạ...

Huyền học thuộc Thời gian: các khoa Tử vi, Tử bình, xem ngày giờ tháng năm...hung kiết...

6. Chương 6

Lúc Tần Chính Dương về đến nhà thấy Tôn Tường ngồi ở sofa nghịch điện thoại.

Đã gần 10 giờ đêm, Tôn Tường lại không bật đèn, toàn bộ phòng khách đều tối đen, chỉ có ánh sáng chiếu ra từ màn hình điện thoại chiếu lên mặt Tôn Tường.

Tần Chính Dương cau mày, thuận tay bật đèn: “Quả nhiên nên kêu Phương Chính lại đây.”

Tôn Tường xoa hai mắt, híp mắt nhìn về Tần Chính Dương: “Em gái cậu, còn biết trở về sao!” Nói xong liền cảm thấy thật giống như tiểu tức phụ đang trách cứ chồng mình, Tôn Tường không được tự nhiên đứng lên, mang dép đi vào phòng tắm.

Tần Chính Dương rõ ràng được Tôn Tường tức giận, không phải là ăn dấm chua đi? Tuy rằng kinh nghiệm hai mươi mấy năm nay cho thấy không có khả năng Tôn Tường thông suốt được, bất quá đôi khi Tần Chính Dương vẫn là rất thích lừa mình dối người một phen.

Dem cặp ném lên sofa, cả người ngồi xuống, vừa vịn ngồi lên điện thoại của Tôn Tường.

Tần Chính Dương cầm điện thoại của Tôn Tường lên, rõ ràng một chút ý tứ bỏ xuống cũng không có. Dù sao Tôn Tường tắm cũng không thể ra ngay, Tần Chính Dương quang minh chính đại mở ra xem. Điện thoại Tôn Tường còn dừng lại ở trang tiểu thuyết, Tần Chính Dương xem đại khái, có chút giật mình. Y không nghĩ tới Tôn Tường có một ngày sẽ xem loại tiểu thuyết này. Tiện tay mở xem lược sử, bình thường đều thấy trò chơi nhưng ngược lại là không có, liền thấy câu hỏi ở “Một trăm độ”.

Tần Chính Dương khòe miệng câu lên, để điện thoại xuống trở về phòng.

Tôn Tường tắm rửa đi ra, thấy Tần Chính Dương đi vào trong phòng, trong lòng cảm thấy ủy khuất.

Bình thường Tần Chính Dương về muộn đều sẽ nói rõ ràng bên ngoài làm gì. Tuy rằng mỗi lần Tôn Tường đều cảm thấy y thực dong dài không quan tâm. Nhưng Tần Chính Dương nói là tránh cho Tôn Tường ở sau lưng tố cáo với mẹ y những chuyện bậy bạ. Tôn Tường cảm thấy Tần Chính Dương chính là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, hẳn mới sẽ không tùy tiện nói lung tung với mẹ Tần Chính Dương.

Kết quả hôm nay, Tần Chính Dương không nói gì liền vài phòng, khẳng định là làm những chuyện xấu hổ không muốn nói ra.

Tôn Tường nghĩ thế liền mất hứng, đem điện thoại trở về phòng, vẫn còn chưa hết giận, bình thường không khóa phòng hôm nay liền khóa, thở phì phì leo lên giường.

Xem xong tiểu thuyết, chuẩn bị nghỉ ngơi, vì thế thuận tiện mở trang “một trăm độ”.

Xuất hiện hơn hai mươi comment, Tôn Tường xem từ comment cuối cùng, cơ hồ đều là: “Chịu không được, manh chết ta!! Chủ thốt mau xuất hiện, comment 69 có kinh hỉ!! Phía dưới theo đội hình!!”

Tôn Tường trong đầu đều là dấu chấm hỏi, mở đến trang trước, ID comment 69 Tôn Tường rất quen thuộc, đó chính là ID của Tần Chính Dương! Không sai!

“Cảm ơn lầu trên đã nói đúng, tôi thật là bởi vì thích cậu ấy nên mới cướp bạn gái. Nếu cậu ấy vẫn một mình, tôi liền ở bên cạnh. P,s: Tổ cùng người khác xem mắt là lừa cậu, tổ ngay từ lúc còn ở nhà trẻ đã nhận định cậu là vợ tổ, làm sao có thể xem trọng người khác, đưa ngọc.”

Tôn Tường đọc đi đọc lại không dưới mười lần, cuối cùng cầm điện thoại ném xuống giường.

Cẩn rằng nhảy xuống giường vọt tới phòng đối diện, cửa mở hé, Tôn Tường rất có khí thế đá cửa ra, “Tần Chính Dương!”

Tần Chính Dương vừa tắm xong, ngồi trên giường đọc sách, nghe vậy ngẩng đầu, nhướng mày nhìn Tôn Tường tới gần, leo lên giường đưa tay bóp cổ y.

“Nói! Cậu cùng cô gái kia không có gì, vậy tại sao lại trở về trễ như vậy!” Tôn Tường siết cổ y lắc lắc, cảm giác trút hết tức giận mới buông tay để Tần Chính Dương trả lời.

“Khụ... Để xem cậu có hay không sẽ.. khụ.. ghen..” Tần Chính Dương xem sách quăng lên đầu giường, một bên thuận khí một bên cười nhìn Tôn Tường tác mao: “Hiệu quả ngoài ý muốn, sớm biết sẽ như thế, hẳn là nên thử sớm một chút.”

“Cậu mới ghen! Ghen em gái cậu!!” Tôn Tường thấy Tần Chính Dương chậm chạp lại gần, vì thế không khách khí tiếp tục bóp cổ y. Lần này lực đạo hơi nhẹ.

Tần Chính Dương ra vẻ thực vui, khó có được bị bóp cổ mà bộ dáng thật thoải mái mỹ mãn.

“Cười cái gì mà cười! Có gì buồn cười!” Tôn Tường thấy tên này cười lên, trong lòng sợ hãi, thu tay lại dời mắt nhìn tủ quần áo của Tần Dương.

“Tổ chỉ là thấy..” Đôi tay của Tần Chính Dương ôm lấy eo của Tôn Tường kéo hắn vào trong lòng, “Tư thế này thật tốt.”

Tôn Tường vừa rồi rất kích động, trực tiếp chuyển hướng ngồi chồm hổm trên đùi Tần Chính Dương, lúc này như là bị đeo vào đai, hay tay chống lên ngực y, cả người dựa vào trong lòng.

“Cậu... em gái cậu...” Không có khí thế để mắng ra tiếng, mặt Tôn Tường đỏ phừng phực.

Biết Tần Chính Dương không có đi xem mắt với cô gái nào, hắn vẫn chính là rất vui, nhưng mà tư thế này khiến hắn không chịu nổi, “Tớ nói cho cậu biết! Cứ cho là... cái kia... lui một vịn bước mà nói... cho là tớ có một chút thích cậu đi... cậu cười cái mông, tớ đã nói là lui một vịn bước mà nói!! Ai sẽ thích cậu a! Khụ khụ.. cái kia, đại gia tớ cũng là thuần khiết! Tớ... tớ muốn làm công!”

Tần Chính Dương gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Được, cậu muốn làm công cũng không phải không thể, chỉ cần cậu so với tớ, nếu hơn tớ liền cho cậu làm công thế nào?”

Tôn Tường bắt đầu do dự.

“Sao? Sợ sao? Tớ nghĩ xem.. từ lúc ở nhà trẻ so hoa hồng.. cậu vẫn chưa có lúc nào so với tớ.” Tay của Tần Chính Dương không chút nhân rồi, bắt đầu sờ loạn eo Tôn Tường, một tay hướng lên một tay hướng xuống.

“Tớ phi! Ai sợ! Đại gia tớ cuối năm nhất định so với cậu nhiều hơn, khôn khiếp! Không đúng! Tay cậu làm gì đấy!” Tôn Tường muốn đứng dậy, nhưng là bị Tần Chính Dương sờ đến nhũn ra.

“Được, đợi đến cuối năm, giờ để tớ công cậu trước!” Tần Chính Dương phi thường có kỹ xảo đem miệng Tôn Tường chặn lấy, sau đó lúc Tôn Tường mơ mơ màng màng cắn lỗ tai hắn dụ hoặc nói, “Hiện tại đem chuyện tối qua làm cho xong đi, được không?”

Tôn Tường mơ hồ đồng ý, “Ừmm...”

Một bước sa chân muôn kiếp hận, Tôn Tường này rên rỉ một tiếng “Ừm” khiến cho Tần Chính Dương đem hắn ăn sạch không thừa lại gì.

Ngày hôm sau Tần Chính Dương cảnh xuân đầy mặt đi làm, thuận tiện xin cho Tôn Tường nghỉ.

Tôn Tường ở nhà, nằm trên giường không động đậy, trong lòng mắng Tần Chính Dương trăm ngàn lần.

“Cảm ơn cả nhà, tôi đã ăn hắn, ăn rất ngon.”

- Comment mới nhất.

“Sát! Tần Chính Dương, cậu đi chết đi!” Tôn Tường ném di động.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-nha-nguoi-ta-dang-ghet-nhat>